

Milý Martine!?

Jak se máš a co děláš ? My se máme dobře a píšeme Ti společně dopis. Předem dopisu bychom Ti rádi opsali text, na který kázal minulou neděli kandidát na úřad farářský v našem sboru bratr Jaroslav Vítek /31/. Volba bude příští neděli.

Pokoušení na poušti

Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladoval. Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu:

"Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby."

On však odpověděl:

"Je psáno: Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z úst Božích."

Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na vrcholek chrámu a řekne mu:

Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno:

Andělům svým dá o tobě příkaz

a na ruce tě vezmou,

abys nenarazil nohou svou na kámen!"

Ježíš mu pravil:

"Je také psáno: Nebudeš zkoušet Hospodina, Boha svého."

Opět ho vezme ďábel na horu velmi vysokou a ukáže mu všechna království světa i jejich slávu a řekne mu:

"Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět."

Tu mu Ježíš odpoví:

"Jdi z cesty, Satane; neboť je psáno: Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat."

V té chvíli ho ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho.

Matouš 4, 1-11

Tatínkovi napsal dopis Alexandr Kliment. Přiložil též básen, které svým přátelům a také paní profesorce posílal jako poděkování za krásné blahopřání k 50. narozeninám.

Zcela

Boží muka v poli.

Věřit ? Ano.

Chleba. Spetku soli.

Milováno.

Trochu vína k tomu,

když na vody.

Do světa a domů

z nepohody.

Něco přežije tě.

Vůně těla

v jedné holé větě.

Srdce. Zcela.

"Oběť neznemená ani okleštění ani pokání. Je to v podstatě čin. Je to dar sebe sama Bytí, kterého se člověk bude snažit dovolat. Jen ten pochopí, co je to panství, kdo mu obětuje část sebe sama, kdo bude bojovat, aby je zachránil, a snášet strádání, aby je zkrášlil. Pak se v něm probudí láska k panství. Panství není souhrn zájmů, to je omyl. Je to souhrn darů.

Dokud se má civilizace opírala o Boha, zachraňovala právě pojem oběti, která vnášel Boha do srdce člověka. Humanismus zanedbal podstatnou úlohu oběti. Usiloval zanítit člověka slovy a ne činy."

Antoine de Saint-Exupéry, Válečný letec s.203 n

Pení farářová Silvia Zauggová z Kendergrundu opsala mamince básni Bertolta Brechta, kterou Ti opisujeme i s překladem:

Bitten der Kinder

Bertholt Brecht

Die Häuser sollen nicht brennen.
Die Bomber sollte man nicht kennen.
Die Nacht soll für den Schlaf sein.
Das Leben soll keine Strafe sein.
Die Mütter sollen nicht weinen.
Keiner soll töten müssen einen.
Alle sollen was bauen.
Da kann man allen trauen.
Die Jungen sollen's erreichen.
Die Alten desgleichen.

Prošby dětí

Aby naše domy už nikdy nehořely...
Aby na bombardéry všichni zapomněli...
Aby ta noc byla jen ke spaní...
Aby život nebyl trestem ani...
Aby nemusely plakat maminky...
Aby nikdo neposílal vraždit tatínky...
Aby všichni měli co stavět...
Abychom si mohli důvěřovat hned...
Měli by se toho dočkat kluci
a dokonce i starci...

Přeložili Jea Šimsovi

Tři zkažky o malíři Macassovi

Mladý muž namaloval obraz a ukázal jej mistru Macassovi.
"Váš obraz bude viset v Britském muzeu dávno potom, co budou Rubens a Rembrandt zapomenuti."
"Ano? Opravdu?"
"Ano jistě. Ale ne dříve než budou zapomenuti."

+++

Macasso zablýhl jít kolem okna starého rybáře. Poslal svého přítele, aby rybář řekl, že jej chce malovat.

"Příteli, mistr Macasso vás žádá, abyste k němu přišel. Chce vás namalovat."

"Barvami?"

"Ano. Barvami."

Více než minuta ticha.

"A kolik mi zaplatí?"

"Dvě libry."

Dvě minuty ticha. Váhání.

"Copak to není snadný způsob, jak získat dvě libry?"

"No to je. Ale přemýšlím, jak pak ze sebe ty bravy dostanu."

+++

Za mistrem Macassem přišel bohatý americký filmový producent Hiram Boost. Tajně koupil velmi cenného starého mistra ze 16. století.

"Vím, že mi anglická vláda nedovolí obraz z Anglie vyvézt. Ale mám plán, jak jej dostat domů. Namalujte mi cokoli z toho starého mistra, dobře vám zaplatím. Máme ve Spátech firmu, která si s tím poradí."

Mistr Macasso se podíval na "starého mistra", usmál se a velmi rychle namaloval obraz londýnské plynárny. Mr Boost byl spokojen, zaplatil a obraz odvezl bez obtíží do Ameriky. Za týden však dostal od firmy, která odkrývá ukryté staré mistry, telegram:

"LONDÝNSKÁ PLYNÁRNA A STARÝ MISTR ODSTRANĚNY. NYNÍ JSME NA PORTRÉTU KRÁLOVNY VIKTORIE: KDY MÁME ZASTAVIT?"

+++

Z angličtiny přeložil
v Bohunicích J Šimso

Přiběh zpívalického kovboje

(Vypírávší o Larkovi, kovbojovi, který krásně zpíval, bylo zapsáno anglicky v 80. letech 20. století.)

Původní text měl spíše pedagogický účel - postupně jej do jazyka polského převedl Sławomir Bartkowiak z Toruně. Do češtiny jej převedl Janina a do jazyka básnického Jisimsa./

Píseň, kterou zpíval Bill Harper jeda na svém koni Wrenovi je stará známá:

Povím vám teď,
jakou radost mám,
smutnou prérii,
když jedu sám.

Cesta skalnatá,
kudy se mám brát,...
Kde najdu klid?
Koho mám mít rád?

Temná je noc,
jasný je cíl..
V Boží ochraně
bude vždy můj díl.

První scéna

Bill Harper jako Indiánů přítel
byl nazván Skřivan, protože dobře pěl.
A tak Lark-Skřivan na prérii
jede a slyší jak kojoti vyjí
a on si zpívá,
obezřetně se dívá.
Tu spatří Indiány
a jejich koně vranný..
pohybem ruky mu naznačí,
že jeho zpěvu stačí
a že kopyty dělá hřmot.
Lark setřel s čela pot
a zajel se savany
a už se baví s Indiány
u Černé skály
na konci prerie,
kde kojot nevyje,
kde slunce tak nepálí.
"Banditi zajali dívku bílou,
která je takřka vílou",
sdělí mu přátelé.
"Přece nenecháme ji déle
vrakou těch padouchů,
co neušetří ani mouchu!"

/Pokračování příště/

V sobotu sedmnáctého února jsem byl v Telecí. Byl tam sjezd mládeže. Byl jsem tam s Pfannovými, Ludvou Czypem a Anettou Möllerovou. Přišlo tam asi dvacet lidí. Tomáš Bísek měl přednášku o životním stylu. Potom se hovořilo, kdo je to křesťan, zda můžeme křesťana poznat. Diskusi vedli faráři /Bísek, Plecháček, Pivonka/ a zasahoval do ní Kája, který měl dovolenou a Bruna. Když diskuse nikam nevedla, zazpívala se písnička. A Jarunka předkládala články o paní, která jela na oslu jižní Francií. Potom jsme odejeli. Když jsme odešli, prý se tam ještě hovořilo a do diskuse také zasáhl Milan.

J15

Za studeného únorového dne potkala kobylka mravence. Přepravoval k sušení žito uschované v létě. "Dej mi, mravence, několik zrněk. Umírám hladu!" - "Ale cos dělala v létě? Nesklidila sis žádné zrní?" - "Ale, měla jsem moc práce." - "A cos dělala?" - "Zpívala jsem celý den." - "Když jsi zpívala celé léto, tak teď můžeš celou zimu tancovat."

Z angličtiny přeložil Jan
Milý Martine, mac Tě pozdravujeme a přátelům tolikrát píšeme více!
Tvoji